

עטרת שלום

עלון שבועי שיע"י מוסדות קאמרגא בארה"ק – בנושאים כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רח' ארזי הבירה 48 ירושלים
פרשת כי תשא – פרה

בס"ד, עש"ק פרשת כי תשא
י"ז אדר תשפ"ב – שנה י"א גליון תק"א

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הרה"ג מוצ"ש	ר"ת	ירושלים	בני ברק	ניו יורק	מונטריאל
6:23	7:04	5:10	6:25	8:02	7:59
6:42	7:11	6:40			

נא לשמור על קדושת הגליון

עטרת ראשנו

דברי תורה מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

זה יתנו פל העבר על הפקדים מחצית השקל השקל הקדש עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה להוי"ה.
והיה לבני ישראל לזכרון לפני הוי"ה לכפר על נפשתיכם (ל יג-טו).

הקרבנות הקריבו בחצר המשכן במזבח החיצון, ולכן הוא דרגה יותר עליונה מבחינת האדנים שהיו מונחים על קרקע המשכן.

והשלישית היא תרומה לבנין המשכן כולה, שהיא עלייה השלישית כנגד הדעת דו"א, שהיא עלייה בתכלית השלימות, כי המשכן היה גבוה עשר אמות, בחינת שלימות קומתה בכל העשר ספירות, ועי"ז היה היחוד השלם של קודשא ב"ה ושכינתה בשלימות, ועי"ז השרה שכינתו בישראל במשכן.

לפי זה יש לומר שבתרומת אדנים ובתרומת הקרבנות, יש המצוה שיתנו כל אחד ואחד רק מחצית השקל, כי שק"ל בני' נפ"ש בחינת המלכות, והרי בשתי התרומות הללו לא עלתה עוד המלכות בתכלית השלימות, לכן נתנו רק מחצית השקל ולא שקל שלם, שמרמז שעוד לא נשלמה עליית המלכות.

אבל בתרומת המשכן שעל ידה עלתה המלכות בתכלית השלימות, ולכן בזה לא היה הציווי של מחצית השקל, רק כל אחד נתן מה שנדרש לבו, ושם אין נפק"מ כמה שנותנים כי העיקר שיתנו לשם שמים, כמאמרם ז"ל (ברכות ה:): אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין לבו לשמים.

ובזה יובן ג"כ למה בתרומת אדנים והקרבנות כתוב לכפר על נפשתיכם, כי עוד לא נשלמה עליית ותיקון המלכות בחינת נפש, משא"כ בתרומת המשכן שכבר עלתה המלכות בעלייה העליונה, ונעשה כבר היחוד השלם של קודשא ב"ה ושכינתה בשלימות, לכן לא כתוב לכפר על נפשתיכם, כי כבר עלתה המלכות כל מה שיכולה לעלות, והשרה שכינתו בישראל במשכן.

רעוא דרעיון תשע"ט לפ"ק

ועי"ז יהיה היחוד של קודשא ב"ה ושכינתה. ואם כן יש לומר לומר דהנה יש ג' מיני עליית השכינה בעולם אצילות, כמבואר ממרן האריז"ל בשער הכוונות (דרושי ראש השנה הקדמה) וז"ל: וד' בחינות נרמזו במשנה ראשונה של ר"ה, שהיא ארבעה ראשי שנים כו', וזה פירושו, דע כי ד' בחינות יש אל המלכות נוקבא דו"א, כנודע אצלנו כי כל דבר של קדושה בכל מקום ששורה, נשאר מומנה רושם שם קבוע תמיד, לא ימוש משם, ואלו הם ד' בחינות. הא' היא בהיותה בראש הבריאה, כנודע כי בימי החול בלילות ההם, יורדת היא למטה בהיכל ק"ק דבריה, בסוד מיעוט הירח, ושם נשאר בחינה א' שלה תמיד. והב' הוא כנגד היסוד דו"א. והג' הוא כנגד הת"ת. והד' הוא כנגד הדעת דו"א, ואלו הם ד' שרשים שיש אליה, ונקרא ארבעה ראשי שנים, כי הם ארבעה ראשים שלה עיי"ש.

היינו שעבודת האדם הישראלי, הוא כדי לעלות את השכינה בעולם אצילות ממה שירדה בעולם הבריאה בג' מיני עליות, והם א' כנגד היסוד דו"א. והב' הוא כנגד הת"ת. והג' הוא כנגד הדעת דו"א. והכול תלוי במצוות ומעשים טובים שעושים בני ישראל.

וא"כ יש לומר, שהשלשה פעמים תרומה שכתוב בתורה, מרמז על ג' מיני עליית שיש לשכינה בעולם אצילות, עד שיהיה ביחוד השלם עם ז"א. הראשון הוא תרומה לאדנים, שהיא עלייה הראשונה כנגד היסוד דו"א, וגם אדנים הוא הבחינה של שם אדני' שמרמז לשכינה, כמבואר בלקומי תורה (פרשת תשא) ממרן האריז"ל, שתרומת האדנים הוא נגד שם אדני', וזה אדנים, וכבר ידעת כי במלוי המלוי ופשוטו בסוד 'מאת אדנים' (שמות לח כו) עיי"ש.

והשנייה היא תרומה לקרבנות, שהיא עלייה השנייה כנגד התפארת דו"א, כי הרי

כבר עמדו המפרשים, טעם למה ציווה השם שיתנו בני ישראל רק מחצית השקל ולא שקל שלם.

ועוד צריך להבין מה שפרש"י בפרשת תרומה (כה ב) וז"ל: 'תקחו את תרומתי' אמרו רבותינו, ג' תרומות אמורות כאן, אחת תרומת בקע לגלגל שנעשו מהם האדנים כמו שמפורש באלה פקודי. ואחת תרומת המזבח בקע לגלגל לקופות לקנות מהן קרבנות צבור. ואחת תרומת המשכן נדבת כל אחד ואחד עיי"ש. צריך להבין למה רק לתרומת אדנים והקרבנות נתנו מחצית השקל, משא"כ תרומת המשכן נתנו כל אחד מה שנדרש לבו.

ועוד צריך להבין, למה כאן כתוב לכפר על נפשתיכם, ובפרשת תרומה בתרומת המשכן, כתוב שכל אחד נתן מה שנדרש לבו, לא כתוב לכפר על נפשתיכם.

והנראה לומר שזה איתא בזהר חדש בפרשה זו (דף מג:), וז"ל: מאי כל העובר על הפקודים אלא דא הוא מאן דעבר על פקודין דמאריה, אי בעי לאתתקנא קמי אמריה, ולא ישלום עליה דינא דלעילא, זה יתנו ז"ה בעי למיתן, לקרבא ליה בוא"ת, ולאנהרא לה בנהירו, בנין דלא תוקיד עלמא בשלהובוי. בנין דמאן דעבר על פקודין דמאריה, אפריד זה מזאת, כדן בעי לאתקנא לההוא אתר, ולארמא רישא קמי דינא, ולא ישלום דינא עליה. זה יתנו ת"ח, בי דינא דלעילא, לא מענישין ליה לב"ג עד דאיהו בר עשרין שנין. מ"ט בנין דההוא זמנא אשתלים בתרין חולקין, בחולקא דקב"ה וכנסת ישראל. וע"ד אי ההוא זמנא עבר על פיקודא, למאן בעי למיהב, באתרא דחב גביה, ולמאן בעי לאמשכא. הדר ואמר מחצית השקל עיי"ש.

נמצא שענין מצות מחצית השקל, הוא בא כדי לכפר על מי שעבר על פקודין דמאריה,

עטרת פז

אמרות טהרות מרבתינו זי"ע

הַעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה וְהַדֵּל לֹא יִמְעִיט מִמַּחְצֵית הַשֶּׁקֶל לְתַת אֶת תְּרוֹמַת הַזֵּי"ה לְכַפֵּר עַל נַפְשֵׁיכֶם (ל טו).

אפשר לומר בדרך רמז בס"ד, והוא דאיתא בתכמו"ל (חגיגה ה): שמדת הנאה חמור מאד, והוא מן השלושה דברים שהקב"ה כביכול שונאן. וזה מרמז הפסוק 'העשיר לא ירבה' והיינו שלא יאמר שהוא יתן הרבה, רק ידמה בדעתו שלא נתן כלום שהוא בבחינת דל, זההיל לא ימעט' ר"ל שלא ידמה בדעתו הו"ש שמה שהוא יתן אינו שוה מאומה, וא"כ יחשוב שיותר טוב שלא יתן כלום, וזה נקרא בספרים הקדושים (בעש"ט עה"ת פרשת נח אות קלו) ענוה פסולה, רק אדרבה כתיב (משלי יד לד) 'צדקה תרומם גוי' ופירשו חכמו"ל (בבא בתרא י.) על צדקה, ממילא לא ימעט עצמו כל כך.

ולזה צריך לתת רק מחצית השקל, כמו שאיתא בספרים הקדושים (בינה לעינים חלק א דרוש א לפורים) מפני מה אמרה התורה הקדושה שיתן כל אדם רק מחצית השקל, כדי שידמה בדעתו שהוא רק חצי, ורק עם אדם אחר או נקרא אדם השלם, ואם יחשוב כן, או יהיה לו 'לכפר על נפשיכם' ויהיה שקל שלם אדם השלם.

'מעשה שלום' מרבינו שלום מקאמרנא

אָרְף אִפִּים וְרַב חֶסֶד וְאֱמֻנָה (לד ו).

והתפצים לזכות, ירגילו עצמן במדת ורב חסד להמות כל האדם לכף זכות, אף אם ראוהו שאינו נוהג כשורה, יאמר, עבות חומרנו הגם גורם לו ומה בידו לעשות, הרי יש בו כמה מובנות וכמה חסדים, בדרך מדת ויצרינו כי הוא ידע יצרינו (תהלים קג ד), ברוך מרחם על הארץ הנוהג חסדו עם כל דור, וירגיל לומר די לו בטובה ואת שיש בו, וירגיל פיו בדברי זכות, 'הוה' בהויה קבועה ובמבצע, דן את כל האדם לכף זכות' (אבות א ו), ולא יאמין תיכף על שום מוצאי דיבה רעה עד שיחקור היטב, ואעפ"כ ידונו במחשבתו לזכות.

'היכל הברכה' דף רטו. מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו זי"ע

כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִפְקֻדֵיהֶם וְנָתַנּוּ אִישׁ כֶּכֶר נַפְשׁוֹ לַהֲזוּי"ה בְּפֶקֶד אֹתָם וְלֹא יִהְיֶה בָּהֶם גִּגֵּף בְּפֶקֶד אֹתָם (ל יב).

וכל שורש מצוה זאת, להינצל בזכות מצוה זאת מקליפות נגה, שחציה טוב וחציה רע מעורב, ועל ידי שאנחנו מעוררין שורש עתיק ששם כולא ימינא, והגבורות נכללין בחסדים בביסום גדול ואינו עולה בשם כלל, כי שם תדיר אתכליל שמאלא בימינא וטפל אליו ואינו ניכר בו, והוה 'מחצית השקל' שלא נשאר אלא מחצית, שהגבורות נכללו בימינא, והוא כולא ימינא מחצית מן המשקל, ובוה גורם שגם לתתא בקליפות נגה, הטוב שבו נכלל בימינא ביצר הטוב, והרע נופל למטה, כי מאד צריך לירא מקליפה זאת.

ובזה פתח כי תשא את ראש בני ישראל כי יש כמה ראשים מערב רב ומקליפות נגה, ואינון קיימין רישין דעמא, וצדיקיא אתכפייא קמיהו, והאי רישא בעפרא בלי, וערב רב אומרים 'נתנה ראש' (במדבר יד ד) ויש ראשים הרבה מושכין לדרכים שונים, והם מורידים הדביקים בהם לבאר שחת, והבחירה חפשיות, כמבואר בתולדות בשם מרן הקדוש האלהי רבינו נר ישראל בן שרה ריב"ש מוב, וצריך להתפלל הרבה לפני המקום שלבו לא ימשך אחריהם, כי יפול חלילה לבור צרה עמוקה בלי תקומה חלילה. ובוה המצוה מנשאין ראשי ישראל אמיתים צדיקים חסידים עניים שפלי רוח לכבות נשברות.

ובפירוש אמר לי דודי רבינו איש אלקים מוה"ר צבי מדיטשוב זצ"ל בזה הלשון. אייזיק בני, הידעת כשהייתי בן ארבעים, עדיין הייתי מפחד, האם אפשר אני עדיין מקליפות נגה, ונתכרמנו פני מאד כי מנעורי מבן שלש גודלתי על חיקו, והייתי מכיר במדרגות קדושות נפלא הפלא ופלא מדרגות רמות. והשיב לי, למה חרדת כל כך האם עד עתה ובכל רגע אני מפחד הרבה מזה.

ולמה אתה מתמיה בני על זה, הא מקרא מלא (ויקרא יג ז) 'איש כי ימרט ראשו' שנפלה לו כל שערות ראשו מחמת יראה ופחד השם יתברך, בודאי 'שהור' כי הוא מדרגה גדולה, לא יזכה בזה אלא מופלג בקדושה ובטהרה, כמו שהיה לרבי חייקא המדורי (עי' נתיב מצוותך אמונה ג, כו), אעפ"כ אחר כל הגדולה הזאת 'כי יהיה בו נגע לבן הארמי אדמדם' עשו הרשע, ונלכד בגדלות 'איש צרוע הוא טמא הוא, טמא יטמאנו הכהן, בראשו' שהוא ראש ישראל שם אהו בו נגעו קליפות נגה, ונדחה משני עולמות רחמנא ליצלן.

ועל דבר זה ידונו כל הדוים וישפך דמעה כנחל, שיציל נפשו מקליפה מעות של נגה, ומראשים שלו שדין יהודאין המבוארין בתולדות יעקב יוסף שהיה בימיו. ומלך עליון ירחם עלינו ויוציאנו מאפליה לאורה, ושבור עול הגלויות מעל צוארינו, אמנן כן יהי רצון.

'היכל הברכה' דף רפג. מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

עטרת רז

רזי תורה מרבתינו זי"ע

זֶה יִתְּנוּ כָּל הַעֵבֶר עַל הַפְּקֻדִים מַחְצֵית הַשֶּׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֲשָׂרִים גֵּרָה הַשֶּׁקֶל מַחְצֵית הַשֶּׁקֶל תְּרוֹמַת לַהֲזוּי"ה (ל יג)

דאבא, כדאיתא בפע"ה (שער הקדישים פ"ד) כל קודש הוא בסוד מוחין דחכמה דאבא ע"ש. לזה אמר שיתנו כל העוברים על הפקודים, לזה שהוא ת"ת. מחצית השקל עשר ספירות שיהיה בכל קומה שלימה עם המוחין שלו כביכול, שהוא בשקל הקודש, ואז יהיו עשרים גרה היינו עשר ספירות דו"א קדישין, ועשר ספירות דמלכות, ובין הכל הוא עשרים גרה השקל, מחצית השקל, שהוא עשר ספירות, הוא תרומה לשון הרמה, היינו מלכות שמים, כשהיה בכל קומתה, בעשר ספירות קדושות שלה, או ירים אותה או להזי"ה שהיא ז"א קדישין, עד שיהיה היחוד פ"ב, כתר ושוה לכתרה. והוה עיקר עבודת ישראל בעולם הזה, שירימו מלכות בתחלה לקבל המוחין קדושים שלה, ואח"כ ירימו אותה לצורך יחודה עם ת"ת, יאהרונה". והבן.

'בן בית' ח"ב דף קו מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא

ועשר ספירות מעילא לתתא, בסוד נעוין סופן בתחלתן, ותחלתן בסופן, אנ"י ואי"ו, יאהרונה", כדאיתא בע"ה (שער מ"ג ומ"ד פ"ד וז"ל: הספירות הקדושות הם אור ישר ואור חור, כי אין סוף ב"ה האציל עשר ספירות מלמעלה למטה, והיינו מכתר עד מלכות, והאציל עוד עשר ספירות מלמעלה למעלה, ממלכות עד כתר. וזה סוד נעוין סופן בתחלתן, ותחלתן בסופן. בסוד שני שמות יהו"ה הוה"י, שהם סוד תרין יוד"ן שבאות א', שהוא יחוד יאהרונה", אני ואין, והם עשר ספירות, ע"ש. וכן איתא בזהר (פ' תשא ברע"ג דף קפ"ז ע"ב) מאן מחצית השקל, אבנא למשקל בהדה י'. עשרים גרה השקל דא יוד"ע עשרים ע"ש.

לזה אמר הקב"ה כאן 'כל העוברים על הפקודים' כנ"ל. יתן הוא 'זה' שהוא ת"ת, ז"א קדישין, שיהיו בכל עשר ספירות קדושות, היינו מחצית השקל, שהם המוחין

ר"ל, לעיל כתבתי שראש בני ישראל הוא מלכות שמים, לזה בא להודיענו, שעיקר עליית המלכות היא לבניה, לקבל המוחין משם, לצורך יחוד תו"מ, לזה אמר כאן אחר 'כי תשא את ראש בני ישראל' שהוא עליית המלכות כנ"ל. 'זה' שהוא ת"ת כנודע. 'יתנו כל' הצדיק הנקרא כל. 'העוברים' משער לשער ומעולם לעולם. 'על הפקודים' עבור פקודים של ישראל, בנים זרע של קיימא, חיים ארוכים, ומוזני רוחא, שכל אלו הם בכלל הפקודים כנ"ל. לזה אמר שהצדיק הזה שעובר לצורך ישועות ישראל, שיפקדו כולם, כל מה שצריכים, צריך מתחלה הצדיק הזה ליחד 'זה' שהוא ת"ת ז"א קדישין, עם 'ראש בני ישראל' שהוא מלכות שמים, כנ"ל. והוה: זה יתנו וכו' מחצית השקל' הוא עשר ספירות קדושות של ת"ת, ז"א קדישין, כי השקל השלם הוא עשרים גרה השקל היינו עשרים ספירות קדושות, עשר ספירות מתחא לעילא,

עטרת החסידות

מספרי רבותינו הקדושים ז"ע

וְלֹא יִהְיֶה בָהֶם נֶגֶף (ל יב)

סגולות לזמן המגיפה ר"ל בר מינן

למנצח בנגינות בצורת המנורה

יאמר למנצח בנגינות בצורת המנורה, אחר כל שלש תפילות דשחרית מנחה וערבית.

'אדם ישר'

מידות טובות מציל ממגיפה

בעונותי הרבים נתפשטו במדינות אלו הרבה מקרים מגפה, יצילנו השם שלא ישמע עוד בגבולנו, וכל זה בא ממסולת המדות ברורים רעים ערב רב, המטמאים את פיהם בלשון הרע ובשנאת חנם, לבזות התורה וחסידיו השם ויראים ומבקשי השם, ולבזות הצדיקים וחסידים ולומדי תורה לשמה, ומטמאים עצמם בכל מדות רעות שבעולם... והעיקר לזהר במדות טובות אהבת חברים וישראל, ולהיות כאין ממש, תולע קטן רוחש.

'אדם ישר' הקדמת רבינו

תיקונים למגיפה

שורש המגפה, בא מחטא קרי לבטלה, והשומר בריתו ינצל מזה, על כן מאוד לעשות תשובה ותיקונים על זה בשמחה, שמירות שבת קודש, ולהרבות צדקה והכנסת כלה וגמילות חסד. כי כל מלכין קדמאין היו מפגם זה שיצאו בלתי תיקון כגודל. והפוגם בריתו, מחדש שבירות הכלים, וגורם מיתה ומגפה, על כן להרבות במצות הזכרין בשמחה רבה ובלב טוב ובמסירות נפש.

'אדם ישר'

סודות התורה

ולכן יזהר מאוד לדבק נפשו בעת המגפה בסודות התורה, בזוהר ובתקונים ובגמרא, שהוא עץ החיים ממש חיים על כל ישראל.

'אדם ישר'

קריאת שמע

וכדי שלא יזקק במגפה, אנו קורין בכל יום שני פעמים **שמע ישראל הו"ו"ה אלהינו הו"ו"ה אחד**, מספר השוה של שמות **צדנלבש הקסמת פגמכאר רוטא נעורירון**, המבדיל ומפריש מזיקין וממית אותם כגודע מגמרא וממרן האר"י. וחז"ל תיקנו לומר שני פעמים שמע בבוקר ושני פעמים שמע בערב, להבריה המזיקין בבוקר ובערב, ולהמית אותם שלא יזיקו, וכל זה מתוקף הגלות תיקנו שיהיו נשלמים השמות בבוקר ובערב, להמשיך חיים עלינו ועל כל ישראל אמן.

'אדם ישר'

סעודת מצוה של מרעים ושמחה

ומדות טובות ואהבת ישראל

וכעת בעקבות משיחא סוף הבריר, מתגבר המגפה בר מינן, על כן יזהר להיות בשמחה ובלב שמח במדות טובות ואהבת ריעים ואהבת ישראל, יסעדני ואושעי (תהלים קיט קיז) בסעודת מצוה של ריעים, לדבר דברי תורה ויראה ובדביקות התורה, או אל חכם וצדיק. וימשיך חיים על עצמו ועל ישראל בקריאות 'שמע ישראל הו"ו"ה אלהינו הו"ו"ה אחד'. וזוהר יתהפך המגפה להמית הקליפות והרע, וחיים על ישראל אמן.

'אדם ישר'

סגולה להמתיק מגיפה

'הפיגנס' הוא [עשב] רוטי"א, מסוגל להמתיק מגיפה כאותיות הפיגנס. [ראה עוד בסוף הספר 'אדם ישר' בענין רוטי"א]

'עצי עדן' שביעית ט א

אליו ובשבעה דרכים לפניו וגוי' (דברים כח כה). **'נגף'** יש פסיק לפניו, כי הוא שם נורא המציל מן המגיפה ומן הבירורים רעים, על ידי אליהו נ"ב אביהו"א (מספר 'נגף'), וזהו 'יתנד השם', שיתן לך שם יהו"ה בסוד שם אבגית"ץ (אינא ביכח גידולת 'ימינד ת'תיר צ'רורה). ות"ץ בעין יפה נתון (ב"ב סד:), שער החמישים שורש החיים, שורש הדעת בסוד תול"ע (מספר 'אבגית'ץ') עיין ליקוטי תורה (פרשת תרומה). וכשישרה עליך שמו הקדוש שם הו"ו"ה על ידי קנין המדות טובות, והתרחקות מכל תאוות עולם הזה סם המות, ומכל התענוגים, אז תהיה בזה נבזה ונגף לפני איביך, חולי ומעונה.

'היכל הברכה' דברים קסט:

מחשבות קדושות

יזהר בזמן המגפה ב"י, שלא לחשוב שום מחשבה רעה, אלא לב שמח ומחשבות קדושות בשמחה רבה, ויסיר מאתו יראת רעות ומרה שחורה.

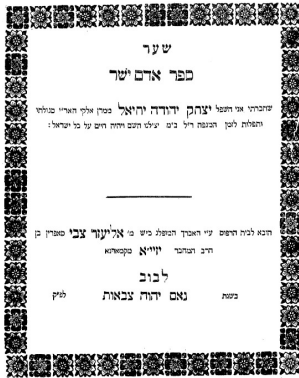
'אדם ישר'

ליזהר ממידות רעות

צריך לזהר בזמן המגפה ב"י, ממדות רעות בתכלית השמירה, כמעט וגאוה וקנאה ושנאה ותחרות ונקימה ונטירה, והגדול שבכלם ממרה שחורה ועצבות, שהוא עצמו סם המות, פסולת של מלכין דמיתו, שמהם כל המדות רעות פסולת הברורין, ופסולת הפסולת הוא מרה שחורה ועצבות סם המות ממש הממית בזמן המגפה, ושורש הטוב של זין מלכים הוא **משה** שם מ"ם ה"א ש"י, שעדיין עלה מות בחלונו מסוד עץ הדעת.

וצריך להשפיל עצמו אין ממש בשמחה ובלב טוב, בלי שום תקוה לקבלת שכר, וע"י המשכות אין ממש בלב אמת, אמת בלב שמח, בלב אחד בלב אהבות ישראל, ושמחה ששומח עצמו שזכה להיות שמו יהודי ישראל, ואינו מצפה לשום דבר, אזי נמשך דעת עליון דעת דמשה, סוד אלף אלופו של עולם, אשכון את דכא, ונעשה ואמת, בסוד משה עבד יהוה שמספרו ואמת ונעשה ממות ואמת, ונהפכו כל ז"יין מדות ממות לחיים עלינו ועל כל ישראל סם חיים, אין ממש, ושמחה בלב טוב, ונעשה מנגיף גפ"ן.

'אדם ישר'

סגולת הקטורת

נגיפה ענין הכאה בקדושה 'משא אשר יסרתו אמו' (משלי לא א) כפתוה על העמוד (מכות כב:). 'נגוף ורפוא' (ישעיה כט כב) מגודל אהבה לבניה מייסרת אותו בנגף, כדי שיהיה ושתלם 'גפן ממצרים תסיע' (תהלים פ ט) שאינו מקבל הרכבה ממין אחר (זוהר בראשית קטו:), ונגוד בקליפה ר"ל מגפה על שונאי ישראל, שסגולת הקטורת דאימא מבטלה.

'אוצר החיים' משפטים קג:

אמירת קטורת אחר חצות לילה בעשרה

ומורי [האר"י] זה"ה היה נוהג בזמן המגפה לאומר [סדר הקטורת] אחר חצות לילה, כי אז נכנת ממשלתו, ובפרט אם יאמרו יו"ד אנשים ביחד ויהיו יראי ד'.

'אדם ישר'

זכות שבע רועים

ויכוין להזכיר זכיות שבע רועים [באמירת הקטורת בזמן המגיפה], 'סמים נטף ושחלת וחלבנה סמים ולבונה זכה', מספרו 'אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף דוד'.

'אדם ישר'

מאה ברכות

וגם צריך לזהר, לומר מאה ברכות שתיקן דוד המלך לבטל המגפה, ולומר כל ברכה בכוונה ובשמחה ובלב טוב. ויכוין להעלות הברורים מארור לברוך, ממות לחיים, ונשארו הקליפות מתים, ואין בהם כח להרע.

והסימן, בזמן המגפה, מלת **ברוך** כבד על המבטא, כי ברוך הוא חיים ממש. ויתפלל ויברך להשם בשמחה ובלב טוב, ויכוין **יוד הי ואו הי ודיאוי**, ושם אדני מאה אדנים, יכוין שם **יוי נדי**, וזוהר מעלה הנצוצין שבקליפה, בסוד ממות לחיים.

'אדם ישר'

ובכל יום יברך מאה ברכות בכוונה, וינצל מן מגפה, ודבר, ומכל דבר רע.

'אוצר החיים' וילך קפט.

אליהו הנביא שומר מן המגיפה

'ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגף' (שמות יב כג). ו'לא יתן המשחית ליבא איל, ראשי תיבות 'אליהו'. שומר מן המגפה, בעת שבו לישראל, נסתלק חיות הקליפות לגמרי... שומר הפתח לחיים לבירורים של חיים, וזהו שמא קדישא דהוה רשים על פתחא 'אליהו' [מספר] שם 'יוד הה וו הה' דם טהור וקדוש חיים... בסוד ולא יתן עליה לבנה (ויקרא ה יא) [במסורה], כל לבנה הוא המחיה הקליפות, ובעת הסתלקותו משם, מתים כל המשחיתים והבן.

'היכל הברכה' שמות עב:

שם נורא מאוד

טוב לכוין תמיד בזמן המגפה בשם **נגף** ותנקהו כפי תנועות האותיות שור"ק חיר"ק ציר"י, כי הוא שם נורא מאוד. ויכוין שמספרו אליהו נדב אביהוא, שהם שורש מיין נוקבין מובחר הטוב סם חיים של כל הברורין, וזכותם יגין עלינו מן נגף הרע.

'אדם ישר'

'יתנד ה' | נגף לפני איביך בדרך אחד תצא

קמיע מספר 'אדם ישר' דפו"ר

י"ב אדר תש"פ עיה"ק ירושלים תובב"א
לסדר ולא יהיה בהם נגף

היות ונתפשט בעוה"ר מוגיפה בעולם, ע"י המזיק הנקרא בשם
'קורונה' שנשלח ע"י השי"ת. היות שאומרים שהמזיק

נראה כמו פתר, נראה
שבא מהמת פגם
במינות רח"ל, שפוגמים
בכתר כמבואר בשער
הכוונות (דרושי העמידה
ד"י) ככוונת ברכת ועל
המינים עיי"ש וז"ל: עונש
פגם המינות המור מאד ומגוע
עד הכתר שבה, ולכן הוצרכו
או לתקן ברכת למינים כדי
לתקן גם את הכתר שבה,
ולכן יש בראש
ובראשונה להתחוק
ולשוב בתשובה שלימה
על אמונה שלימה
בהשי"ת.

ונראה לי, דיש להמתיק המזיק הזה ע"י שמות האלו, כדרך
שכתב רבינו הגדול דודי זקני רבי צבי הירש מזידיטשוב
זיע"א בספרו עטרת צבי לצדיק פרשת ויצא (דף קנ"ג), בשם אור
שבעת הימים רבינו הבעל שם טוב זיע"א. וז"ל: וכן קבלתי בשם
הבעש"ט, והוא דבר ידוע ומפורסם בתפלה, וביחוד על החולים, וכל צרה שלא תבא
על האדם, הוא בהזכיר שם החולה, ולעשות היחוד בשמו, להמתיק הדין האחוז
באותיות שמו, ולעשות מן שם אלהים או אדני וכיוצא, אשר ח"ו הדינים יונקים
מהם, לעשות הוי"ת אהו"ת שמות הרחמים, והכל ע"י צרופי אותיות הידוע לבעלי
העבודה, היודעים לרצות את קונם כלבם ובנפשם, כאשר שמענו וראינו מפעלות
תמים דעים ב"ה ובי"ש, ואין להאריך בזה למכניי מדע, כי סוד גדול הוא זה, וראוי
להעלימו בכתב.

ולכן יש לכווין באותיות 'ק"ר' של שם המזיק קורונה, להמתיקו ע"י
שם הוי"ה בחילוף א"ת ב"ש, שהוא שם מצפ"ץ, הממתיק
שם אלהים במילוי יוד"ן (שעה"כ דרושי תפלת השחר ד"א), שהוא בני'
ק"ר. וראה בסידור 'שער השמים' להשל"ה שכתב לכווין בכל בוקר בזמן המגיפה
שם מצפ"ץ. ושאר האותיות 'זו"נה' מקורונה, צריך לכווין להמתיקו
ע"י שם ס"ג כזה יו"ד ה"י וא"י ה"י עם הד' אותיות הפשוטות
של שם הוי"ה, שהוא בני' וונ"ה, שהוא המתקת הדינים בשרשם
כידוע (זוה"ק ח"ב כז).

והשי"ת יעזור שנוכה לרו"ח אלהים היי"ם (ספר יצירה א ט) בחינת
תיקון הכתר (פירוש הרמ"ק שם). ואלהים היי"ם הוא בחינת
רחמים (שעה"כ דרושי הפסח ד"ב) והמתקת שם של המזיק בנימטריא
רו"ח אלהים היי"ם (בני' שם"ה כמנחן הקפורת).

לכן התעוררנו להדפיס את הקונטרס 'אדם ישר' סגולות ותפילות
לזמן המגיפה רח"ל ב"מ, לאא"ו רבינו הגאון הקדוש רבי
יצחק אייזיק מקאמרנא זיע"א, שהוציאו בימיו כשהיה מוגיפה
ב"מ, וראו בזה נפלאות כידוע.

הכו"ה לכבוד בני ישראל הקדושים
נתנאל סאפרין
בהנה"ק מנהר"ש זצוק"ל
מקאמרנא

לרגל יומא הדילולא מרבינו הקדוש רבי אלימלך מלייענסק זיע"א
כתב לי מורינו הרב אברהם סג"ל איטינגא, בעל מחבר ישם הגדולים השלם. שמעתי
מפי איש אחד, ששמע המעשה הזאת מפי איש נאמן, אשר הוא שמע המעשה מפה קדשו
של הרב הקדוש רבי יצחק אייזיק מקאמרנא זצלה"ה, שהרב הקדוש רבינו רבי אלימלך
מלייענסק זיע"ע, היה לו בילדותו חבר מובהק, אברך אחד מופלג בתורה וצדיק נשגב,
והיתה אהבה חזקה מאד ביניהם. פתאום נחלה האברך ההוא ונטה למות, והלך הרב
הקדוש לבקרו, ויבד לפניו האברך, וביקש ממנו לגדל את בנו הקטן אשר ישראל אחריו,
ויאמר לו הרב הקדוש אני מבטחך על זה, אך בתנאי כי תיתן לי תקיעת כף, אשר בוא תבוא
אלי אחר מותך, להודיעני מה נעשה בדיןך, ונתן לו תקיעת כף על זה, והרב הקדוש הבטיחו
לגדל את הילד, ושבק חיים לכל חי.

הרב הקדוש קיים מוצא שפתיו, ולקח את הילד לביתו וגידלו על ברכיו ולמדו תורה,
וכבא עתו עת דודים, התקשר עמו במעונות החיתון עם נגיד אחד, ביום החופה התאספו
כל אנשי העיר אל החופה, והרב הקדוש נכנס אל חדר מיוחד, וישב שם האנשים אשר באו
אל החופה, וחכו עד בוש, והרב הקדוש לא בא, נגשו אל הדלת וביטו בעד חור המעול,
וראו כי הוא יושב על כסאו תפוש ברוב שרעפיו, ויראו מאד לבטלו ממחשבותיו, וכאשר
עברו שעות אחדים, בא הרב הקדוש אל החופה, וסידר את הקידושין כדת, בעת הסעודה
אמר להמסובים, הידעתם מדוע איחרתי אל החופה! אספרה לכם סיבת הדבר.
הנה האברך - אבי החתן, היה רעי כאח לי בימי הנעורים, והבטיח לי קודם מותו, כי
יבא אלי להודיעני מה נעשה בדין, ובתנאי שאנכי אגדל את בנו, ונתן לי תקיעת כף, אנכי
קיימתי מוצא שפתי, אבל הוא לא עמד בדיבורו, לכן לא רציתי לילך אל החופה עד שיבא
אצלי, ואיזה רגעים קודם החופה נגלה אלי בהקץ, והיה נראה כמו שהוא בחיים חיותו,
ושאלתי מה נעשה בדיןך? ואמר לי בזה הלשון: בעת מותי לא הרגשתי שום צער, רק
'כמשחל בינתא מחלבה' (ברכות ח), והיה נראה לי רק כמו ישן אנכי, וכאשר התעסקו בי
המטהרים, רציתי לקום ולהבריחם ממני, אך לא יכולתי, והיה נראה לי כמו חלום. לאחר
שהניחו אותי מקברי, ונטתם הגולל, והאנשים המלווים הלכו לביתם, קמתי מקברי,
ודמיתי שאני חי, והיה לפלא בעיני איך באתי אל בית עלמין, ורציתי לילך משם אל ביתי
ולא ידעתי מבוא השער. ועליתי על הגדר וירדתי מעבר השני והתחלתי לילך לביתי. היום
רד מאד והשמש פנה לערוב. באם הדרך אחורי הגדר מן בית החיים היה אמת המים קטן,
ורציתי לעבור בנהר ברגלי, אך פתאום המים גאו גאו מאד, ויראתי לעבור. ומצאתי שם
שני חתיכות עץ ורציתי לתקוע אותם בנהר למען אוכל לעבור, אבל המים היו עמוקים ולא
יכולתי. לדאבוני, התחיל גשם שופך לירד וכל מלבושי נעשו רטובים מן הגשם, ולא יכולתי
לפנות אנה ואנה - מעבר מזה בית החיים ומעבר מזה אמת המים, וכבר בא השמש ואתא
לילא, ונפשי השתוקקה מאד לשוב לביתי אשר השתוקקת כזה לא היה לי מעולם. ומגודל
הצער התחלתי לבכות לפני השם יתברך.

פתאום נגלה לי איש אחד גבוה מן הארץ עד לשמים, ושאל אותי: מדוע אתה בוכה?
וסיפרתי לו כי רצוני לשוב לביתי ואיני יכול. ויאמר לי האיש: הוי סכל, אתה סובר כי הנך
בעולם הזה הלא כבר מת אתה. ולקח אותי והגביהני מן הארץ והעמידני לפני הבית דין של
מעלה. והתחילו לעיין בדיני, ולא מצאו בי שום דופי שאתחייב גיהנם עבורו, רק על ידי
איזה פגם קטן לא יכלו לפסוק לי את הן עדן. על כן יצא הפסק, כי יושבו אותי בהיכל
אחד אשר פתח אחד יהא פתוח לגיהנם, ופתח השני כנגדו יהיה כנגד גן עדן, ועל ידי
שאררה את הצער מן הרשעים בגיהנם יהיה סר עוני וחטאתי תכופר. ותיכף מסרו אותי על
יד ממונה אחד להושיב בהיכל אשר יעודי. וכאשר הבטתי אל הגיהנם וראיתי כמה אנשים
ממיודעי בגיהנם, ושמתני את הקלות והצעקות - לא יכולתי להביט שמה, וסגרתי את
עיני מבלי להביט. וגם גודל התענוג והעדן של הצדיקים בגן עדן מעבר מזה - גם כן לא
יכולתי לסבול, שלא הייתי ראויה אז לזה עוד.

כאשר הגיע ערב שבת קודש שלחו את האנשים מן הגיהנם חפשי, ואמרתי להממונה
שלי: כי גם רצוני לצאת חפשי מהיכל. ויאמר לי הממונה: שאין לו רשות על זה. ואמרתי
לו: הנה אבקשך, ושאל בבית דין של מעלה. והלך לשאול, וחזר אלי בתשובה: שנתנו לו
רשות. אז יצאתי חוצה, ואשא עיני ואראה אלפים ורבות שמות טסות ודאות רצוא ושוב
לקבל פני שבת מלכתא. פתאום נראה מלאך אחד גדול ורצו כולם אליו, וחבקו אותו.
ושאלתי: מה זאת? ואמר לי, כי זה המלאך נברא מתורה קדושה אשר אמר כעת הרבי רבי
אלימלך. ובשמעני זאת נזכרתי כי אנכי הייתי רע כאח אל הצדיק הזה. ודמיתי בלבי
מדחשוב הרבי רבי אלימלך כולי האי בשמים, אם כן אנכי הייתי רע ועמיתו ושמתני
אותו, בעבור זה לבד מגיע לי שכר עולם הבא. במוצאי שבת קודש בא אלי הממונה, ורצה
להשיבני אל ההיכל שישבתי שם בחול. ואמרתי לו: כי אין רצוני לילך שמה. ואמר לי: מה
זאת תעשה לי, הלא אנכי רק שליח בית דין, מוטל עלי למלאות חובתי. ואמרתי לו: שמע
נא דברי, לך אל הבית דין ואמור להם: כי אנכי הייתי חבר להרבי רבי אלימלך, על כן אין
רצוני לשוב שמה. והלך הממונה אל הבית דין, ואמרו: הן אמת כי הצדק אתו, אך יען שנתן
תקיעת כף להרבי רבי אלימלך כי יבא אליו להודיעהו מה נעשה בדיני, על כן אם יקיים
דבריו אז יקבל שכרו בגן עדן, ולא יצטרך לשוב עוד לההיכל הנזכר. והתחלתי לילך אל
הרבי רבי אלימלך, ועתה באתי אליו להודיעהו ולקיים דברי. (ובין כך עברו כמה שנים,
שתעה בדרך עד שנעשה בנו בן ארבע עשרה או חמש עשרה שנים). וסיים הרבי רבי
אלימלך: כה דיבר אלי האיש, וביקש ממני שאתן לו כתב שאני פוטר אותו מן התקיעת כף.
ואמרתי לו, הכבד ושב פה על החופה של בניך, כי על כן באת בצל קורתך. ויאמר לי: אל
תעצרני, כי אי אפשר לצייר התענוג שיש בגן עדן, וכעת העולם הזה אינו חשוב בעיני
מאומה. ונתתי לו כתב פיטורין, והלך לו, אחר כך הלכתי אל החופה.

ואמר הרבי רבי אלימלך: מזה נוכל לקחת מוסר השכל, אם בארזים נפלה שלחבת -
אם אברך קדוש כמנהו אשר ידעתי היטב שהוא איש צדיק תמים, בכל זאת היה נע ונד
מבלי מוצא מנוחה כל כך שנים, מה יעשו איובי קיר.

עשר צחצחות'